Ти спиш прекрасна, як сама Даліла,
А я дивлюсь — й кудись зникає сон.
Зима вже з гір далеких прилетіла
Й вигукує свій стомлений дифтонг.

Завія преться у найменшу шпарку,
Щоб в нашім домі холодно було.
Та поруч — ти. Й мені від того жарко,
І серце повнить сонячне тепло.

Вихоплює з минувшини уява,
Як наші вперше стрілися вуста.
Нас берегла притишена Манява,
Охороняла темрява густа.

Вже стільки сивих років пролетіло,
Та того дня не мовкне телефон.
...Ти спиш прекрасна, як сама Даліла,
А я у згадках відганяю сон.